

SÂMBURE

ce faci când intri-n spirala neputinței, ce
 te faci cu stricăciunile, cu deriva? te întorci iar la
 sarcasm?, am învățat că-i cel mai simplu așa.
 – știți, câteodată eu proiectez demoni, palizi
 și mici cât o unghie
 peste care cineva tot trânteste un prespapier.
 – și asta ajută? – da, cred că ajută un timp,
 cel puțin cât să-mi trag sufletul înainte de...
 ăă... ăă... cum îi zice...
 – nici un cuvânt mai departe, am înțeles toți
 exact ce urma să spui; foarte bine, bravo,
 bravo, tinere komartin, vei primi notă maximă!

și acum, copii,
 pentru proba următoare vom analiza cele mai
 utile obiecte în cariera pe care vreți
 s-o urmați – fularul, ciobul, gazul, blisterul, lama etc.
 și mai ales nu uitați: tot ce vedeți în jur – nu pune
 mâna, tinere, doar v-am spus ce ușor
 poți să distrugi o imagine la care am muncit... cât am
 muncit, dragi cursanți, un semestru întreg? – iată, un întreg
 semestru ne-am stors creierii pentru a putea scrie
 versurile acestea: *ce macină în cap rămâne în cap
 ca un hamburger cu dinți strivit între ușile de la metrou*
 –, așa încât trebuie să înțelegeți: totul aici este atât
 de cald și de familiar numai fiindcă nu are cum să dureze.

nu mai am 20 de ani, părul des și rebel și
 jubilațiile unui poet în pantaloni evazați și parpalac maroniu – înșir
 baxurile de pastile pentru țânțari
 și le privesc gândindu-mă
 dacă să le înghit, dacă nu ar fi mai mult sens în
 asta decât a fost cu ăia câțiva pumni de
 antidepresive și barbiturice acum 11 ani –
 de parcă nu aș fi închis în
 sarcofagul propriului cap, sau de parcă sarcofagul
 ăsta ar fi tot numai din siliciu și plasmă
 și m-aș lăfăi înăuntrul lui ca pe o plajă din caraibe
 unde poți face soarele să coboare
 cu o singură mișcare discretă a unui tendon.

în toaleta cărciumii în care am intrat
 se auzea o muzică blândă, aș fi
 scris acolo un întreg volum de poezii (după câteva luni
 în care îmi spuseseam că nimic, nici un vers, și ratarea
 inevitabilă, secătuirea, tot restul),
 și în genunchi cu coatele sprijinite pe capacul plin
 de pișat aș fi scris, totul părea din nou perfect
 după multă vreme, și chiar aș fi început să notez
 dacă nu așteptau la ușă atâția oameni dușmănoși,
 dornici să se afirme. era o zi frumoasă

în toiul iernii, o zi de primăvară începătoare
și diletantă, cu vești proaste și dureri ascuțite
în tibii, la trecerea pe lângă tarabele anticarilor

am simțit un fel de ceață lipindu-se
de fețe și de mâini noduroase într-un port pestriț de la
marea chinei de sud, iar barcagiul îmi șoptea că
orice carte e o înfrângere, și cam de atâta
livresc mai era loc înainte să dau totul afară –
ca în vremea când o făceam ca să exprim ceva
furtunos – acum nu-mi mai doresc nimic de felul ăsta,
poate un strop de luciditate la orele când,
treaz fiind, îți poți pregăti cât de cât corpul
să treacă fără prea mari umilințe
prin cutremurările ce vor urma...
dar sunt tot mai puține motive să te apuci
de obișnuitele angrenaje, de aceleași
construcții înșelătoare
și mai e teroarea epidermei
și paranoia
și durerea nu caută transcendența, Rüdiger Safranski
și mă indispuce ceea ce vine din vieți
pe care nu mi le pot aminti – nu am nici măcar de unde
să știu dacă au existat – poate
un *glimpse*, o intuiție din altă eră – și-apoi
din nou întuneric,
întuneric deplin;

și-n ziua aia s-a transpirat – și s-a plâns – și s-a țâșnit din
cotloane: *SURPRIZĂĂĂ* – atunci muzica a răsturnat ceva în mine
și mi-a venit să urlu – totuși
am continuat, ca o gorilă
din legiunea franceză, kilometru
după kilometru, pentru un singur lucru pe care mi
l-au smuls când îmi era lumea mai dragă
și l-au călcat în picioare fiindcă
nu făcea după mintea lor nici doi bani
– după cum vă spuneam, copii: totul aici este atât
de cald și de familiar numai fiindcă nu are cum să dureze
o dără de lumină presărată pe oase

*„Am aproape 18 ani și sparg alune de pădure pe malul râului,
reușesc cu greu să le crăp, însă merită efortul – dacă
ar fi aici unul dintre cei mari m-ar bate la cap
că o să-mi stric dinții, nici că-mi pasă.
Așa, îți spuneam: am 18 ani și, deși nu îmi înțeleg
corpul, cred că sunt fericită. Mă crezi? Până și să sparg sâmburi
mă face fericită – spune ea în aceeași scrisoare
de când avea picioarele ciolănoase și pielea spuzită de coșuri micuțe
de care nici că-i păsa –, e un fel de viol,
ciudat, oare de ce o simt așa?, al unui centru
foarte apropiat de limitele exterioare. Înțelegi, dragule?
Încearcă o clipă să te gândești la asta.
Ca să-ți fie mai ușor fără mine,
atașez scrisorii un sâmbure.”*
M.